

Vánoční dopis

„o tom, co se hledá o Vánocích!“

Vážení a milí,

jistě všichni znáte ten biblický vánoční výjev, kdy jsou pastýři v noci pod širým nebem se svým stádem oveček a najednou se u nich objeví anděl, aby jim oznámil, co se právě přihodilo – Bible popisuje, že *sláva Páně se kolem nich rozzářila*. Jak taková zářící sláva vypadá si představujeme různě, domnívám se ale, že se to snad ani popsat nedá. Pastýři, kteří bdí nad svým stádem a hlídají jej před divou zvěří, jsou najednou svědky andělského veselí, jak celý chór chválí Boha slovy: „*Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi, Bůh v nich má zalíbení.*“ To co se v tu noc na obloze přihodilo bylo nadpřirozené, zvláštní, jedinečné – sláva Boží, ze které šel dokonce strach. Pastýři byli sice na noci venku zvyklí, určitě už zažili ledacos, ale tohle bylo moc – prý na ně padla veliká bázeň. Vidět andělské bytosti není zřejmě žádná legrace. To se nepoštěstí každému. Kdo anděly nikdy neviděl, těžko uvěří.

„Andělé přece neexistují, to jsou pohádkové bytosti“, chlácholí rodiče své ratolesti: „a čerti samozřejmě taky ne!“ Kdo to kdy vymyslel, že anděl vypadá jako člověk a má křídla jako pták? A nebo čerti! Mají rohy jako nějaká koza. Že by lidská představivost dosahovala takové fantazie? A co strach? Strach existuje? Když tedy není nic, čeho bychom se měli bát, tak proč se stále bojíme? Bojíme se o sebe, o své zdraví, o své blízké, o svůj majetek... Bojíme se, protože spoléháme jen sami na sebe. Potřebujeme vše kolem sebe zabezpečit a zajistit, musíme se také pojistit, kdyby náhodou něco. Přejeme si hlavně hodně zdraví, protože předpokládáme, že bez toho by náš život neměl ty pravé kvality a hodnoty. Když se nám všechno toto výše zmíněné podaří, připadáme si jako dokonalí, silní a nezranitelní. Nepředpokládáme a nepočítáme s tím, že by nad námi mohlo něco být. Něco, co by nás přesahovalo. Zkoumáme, badáme, hledíme ke hvězdám, ale *zářící slávu Páně* stále nevidíme. Čím to je, že takoví obyčejní pastýři byli svědky něčeho takového velkolepého a my nic? Ale nakonec i ti pastýři potřebovali vidět, že to nahoře nebyl jen noční sen, vidina rozzářené noční oblohy. Pospíchají se přesvědčit, zda-li je to pravda, to o čem si zpívají nebesa, že se Bůh sklonil k nám, k lidem – *pokoj lidem dobré vůle, Bůh v nich má zalíbení* – zní pastýřům stále. Nám to dnes ze všech ampliónů zní podobně - „Slyš jaká to libá píseň rozléhá se po nebi...“, „Tichá noc, svatá noc“ aj. Ovšem málokdo si skutečně uvědomuje, že jen přes jednoho jediného člověka, kterého si Bůh vybral, můžeme poznat skutečného Boha. A o tom je celá vánoční zvěst. Spěchat k Betlému, znamenalo pro pastýře nalézt Ježíše. A co hledáš ve svém životě a o Vánocích Ty? Jaký vzácný dar to má být? Pokud hledáš Boha – spěchej nalézt Krista Ježíše!

Přeji všem klidné a požehnané Vánoce a také dobrou chuť u štědrovečerního stolu!

Pavčina Lukášová, Vaše farářka